

teprve začínaly. Nakonec jsem klíč vezl do Brna Božíkovi Hurtovi, který, už ani nevím jak, dopravil klíč do Rokole. Naštěstí bylo klíčů víc. S odstupem času mohu říct, že když mi tenkrát zůstal klíč v kapse, nebyla to náhoda, ale sdělení od Panny Marie, že očekává daleko víc, než ho jen vrátit...

Domácí svatyňka

Další místo, kde můžeme zakoušet milosti, je domácí svatyňka. Je to svatyně v „domácí podobě“, konkrétní místo v domě, místo modlitby a duchovního setkání rodiny. Obvykle obsahuje obraz Matky Tříkrát Podivuhodné, kříž a další symboly (např. fotografie P. Kentenicha). Domácí svatyňka má své kořeny v schönstattských rodinách, které si přály mít ve svých domovech „schönstattský koutek“. Bylo to v letech 1962-1963, kdy byl P. Josef Kentenich v Milwaukee. Rodiny, které se cítily bezmocně při snaze vychovávat své děti katolicky, za ním přišly s otázkou, jestli by se jejich domovy mohly stát svatyňkami. P. Josef Kentenich měl o tuto novou formu působení Panny

Marie v rodinách velký zájem. První domácí svatyňky požehnal osobně právě on.

Před blízcími se Velikonocemi se znovu hlouběji zamysleme nad tím, že bez Betléma by nebylo utrpení na Golgotě. Že bez Marie by nebylo Ježíše.

Maria, zrod' Ježíše v naší duši, jako jsi ho v Betlémě porodila!

Můžeme se zamyslet nad následujícími otázkami:

1. Jak konkrétně zažívám mateřskou přítomnost Panny Marie ve svatyni?
2. Kde teď ve svém životě nejvíc potřebuji Ježíšův pokoj? V některém svém vztahu, v práci, nebo ve vztahu k sobě ve svém srdci?

Ze schönstattských materiálů, osobních zážitků manželů ze společenství kokorské farnosti a vlastní zkušenosti napsali Dominik a Jana Jurečkovi z ligy rodin.

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

BŘEZEN 2024 č. 66

DOMOV

Domov

Co pro nás toto slovo znamená? Co v nás při vyslovení tohoto slova rezonuje? Co pociťujeme? Domov není jen místo, kde bydlíme, kde se můžeme najít, umýt, vyspat.

Domov je setkání s nejbližšími. Je to naše rodina, manžel, manželka, děti a společný čas strávený s nimi. Je to setkání u rodinného stolu a vzájemné sdílení se. Také vzájemná tolerance, úcta a láska, ale i kompromisy, které děláme. Domov je, když se můžeme společně modlit. Je to místo, kam se vracíme a víme, že se můžeme na někoho obrátit, svěřit se s dobrými i špatnými prožitky.

Svatyňka

Domov, milost domova (jedna ze tří milostí) zažíváme i ve svatyni. Zažíváme zde, že nás Panna Maria zcela přijímá a poskytuje nám

domov jak ve svém srdci, tak ve své svatyni. Z přirozeného hlediska se tato milost projevuje skrze domácí atmosféru svatyně. Její útulnost vyzařuje klid a pohodu. Z nadpřirozeného hlediska je tato milost sdělovaná skrze mateřskou přítomnost Panny Marie, která přijímá člověka takového, jaký je. Je to místo, kde můžeme spočinout a odpočinout si, setkat se s Marií.

Svěřit jí všechna naše trápení, bolesti, ale podělit se i s naší radostí a úspěchy. Načrpat sílu v její náručí. Je to místo, kde zažíváme pocit naprostého bezpečí. Blízkost Panny Marie je pro nás hmatatelná a její objetí otevírá oči i srdce. Často jsou

to jen slzy, které jí můžeme dát, ale díky jejímu přijetí cítíme jejich proměnu v drahocenné perly. Tím získáváme ve svém srdci pokoj.

Dar pokoje

Je pro každodenní život tolik potřebný. Pomáhá překonávat těžkosti a děkovat i za drobné radosti. Kristus přináší pokoj tam, kde je nepokoj. Pokoj, který Ježíš Kristus slibuje, neznamena útěk od problémů (to by byl pokoj, který dává svět), ale spíše odvahu čelit jim s klidem. Proto se snažíme usilovat o tento pokoj. Být schopni čelit trápení a bolestem bez ochromujícího strachu, že je vše ztraceno. „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši“

(Filipským 4:6-7).

Svatyňka Betlém

Milost domova můžeme zakoušet ve svatyňce Betlém v Rokoli. Je to 143. filiální schönstattská kaplička. Při položení základního kamene

(10. srpna 1996) byl i o. Petr Štěpánek, iniciátor Schönstattského hnutí v českých zemích, který 11. srpna 1939 v Rokoli se skupinkou

kněží uzavřel úmluvu lásky s Pannou Marií. Při poklepu na základní kámen řekl: „*Tvou setbou chceme být ...*“ Byla to jednoduchá, prostá slova, ale velmi výstižná a zavazující. Osobní přítomnost o. Petra Štěpánka při položení základních kamenů mnohým připomínala P. Josefa Kentenicha. Oba měli podobné životní osudy. Základní kameny byly vlastně dva. První požehnal papež

Jan Pavel II. na Velehradě 22. dubna 1990 při své první návštěvě Československa. Druhý základní kámen přivezly Mariiny sestry ze Schönstattu. Je ze základů původní kapličky a sestry ho dostaly darem od Mariiných sester v Schönstattě. Též byl požehnan papežem Janem Pavlem II., a to v Římě 22. října 1990 při příležitosti vysvěcení filiální kapličky Cor Ecclesiae (Srdce církve). České Mariiny sestry se s papežem osobně setkaly při generální audienci Svatého otce a o posvěcení základního kamene ho požádaly. Kaplička byla slavnostně vysvěcena 19. července 1997 a dostala název Betlém. Jako se tenkrát narodil Ježíš Kristus v Betlémě, aby přinesl lidem vykoupení a spásu, tak i tato svatyňka, ve které je trvale přítomný Ježíš Kristus spolu s Marií, chce lidem přinášet spásu.

Vzpomínka na svěcení kapličky

Tehdy mi bylo 19 let, byl jsem v prvním ročníku na Mendelově univerzitě a jako student jsem se s ostatními mladými zúčastnil přípravy tak významné události. Přijeli jsme do Rokole o den dříve,

protože práce bylo dost. Ubytování v poutním domě ještě nebylo, provinční dům sester ještě nestál, ani dům svazu žen ve Slavoňově a

ten víkend bylo zrovna deštivé počasí. Proto nás několik mužů přespalo z pátku na sobotní slavnost v kapličce. Nebyly tam ještě lavice, spali jsme na karimatkách na zemi. Byl to zvláštní zážitek. Jako bychom dnes ještě mohli, dneska se to ještě hodí, ale od zítřka už kaplička zcela patří Panně Marii a Bohu. Tehdy by mě ani ve snu nenapadlo, že zde budeme za 20 let společně s manželkou klečet před Pannou Marií a uzavírat Úmluvu lásky. Když jsem ze slavnosti svěcení přijel domů a sáhl pro klíče do kapsy, abych si mohl odemknout dveře, zjistil jsem, že klíč od kapličky mám u sebe. Polil mě pot. Zapomněl jsem ho vrátit! Co s tím? Do Rokole je to nějakých 170 km a mobilní telefony tehdy